

בבית החולים. היינו עושים תחרות במסדרונות מי הולך מהר יותר ומתקדם מהר יותר בהחלמה. היום אני והנתרם שלי מדברים פעם בשבוע או שבועיים, מעדכנים אחד את השני. הוא נמצא עכשיו בסיום תקופת הבידוד של שלושת החודשים שצריך לשמור אחרי השתלה, והוא כבר הזמין אותנו אליו לארוחה חגיגית."

ומה שלום אחותך היום?

"ברוך השם, היא בסדר גמור ומצוינת! היא הרבה יותר עירנית, הולכת, ואנחנו פשוט יצאנו לדרך חדשה. בעזרת השם, בעתיד נעשה את התהליך גם בשביל אחי."

היום אתה כבר בצד השני - מתנדב ומלווה תורמים בעצמך.

"כן, מהיום הראשון עמותת 'מתנת חיים'. הייתה שם בשבילי, לאוזן קשבת לכל חשש שלי או של אימא שלי. היום אני שמח להחזיר להם, לקחת את זה קדימה ולעזור לאנשים שהולכים לתרום בעתיד כדי ללוות אותם בתהליך."

לסיום, איזה מסר היית רוצה להעביר לקוראים?

"הייתי אומר להם שזו התחושה הכי טובה והכי מספקת שיש בעולם - לתת מתנת חיים לבן אדם. הנתרם שלי סבל מאוד מדיאליזה, והיום כשאני מדבר איתו בטלפון, אני שומע בן אדם אחר לגמרי, מאושר. אחי, שהוא חבר שלי, אמר לי: 'אתה לא מבין איזה שינוי חיים עשית לו'. זה שווה את הכל. עברנו תקופה לא פשוטה במדינה, ובדברים האלה - בנתינה ובערבות ההדדית - אנחנו נממדים."

לעזור גם לאחי בעתיד זה עוד יותר טוב. פשוט הלכתי על זה בכל הכוח כדי לקדם את התרומה לאחותי הרבה יותר מהר. יכולתי לסרב וזה היה בסדר גמור, אבל בחרתי שלא."

מה קורה מרגע קבלת האישורים ועד ליום הניתוח עצמו?

"קודם כל עוברים ועדה מיוחדת, שיחה עם פסיכולוג ושיחה עם עובדת סוציאלית. חשוב לי להדגיש שכל הנושא הזה מלווה בצורה מדהימה על ידי עמותת 'מתנת חיים'. הם הצמידו לי מלווה שהסביר לי בדיוק איך עובר כל התהליך, מה עושים ביום הניתוח, מה צריך להביא, ונתן לי את כל הטיפים האפשריים. זו עמותה שחשיבותה לחברה הישראלית היא עצומה."

איך נראה המפגש ביום הניתוח?

"ביום הניתוח עצמו נפגשים כולם - התורמים והנתרמים. זה רגע מרגש בצורה בלתי רגילה. אתה פתאום פוגש מישהו דר לחלוטין ויודע שאתה הולך להעניק לו את החיים שלו במתנה."

ובמקרה שלך, התברר שהעולם קטן במיוחד, נכון?

"הסיפור שלי מצחיק לגמרי. במקרה יצא שהנתרם שלי, הוא בחור בדואי, הוא אבא של הקבלן שעבד אצלי בבית! כשראיתי אותו שם זה היה פשוט הזוי. עולם קטן ומטורף. עשינו שיחה עם כולם, ואז הגיע הזמן שלי להיכנס לחדר ניתוח."

אתה מתאר את זה בצורה כל כך רגועה. לא היה פחד לפני שנכנסת לשם?

"בטח שיש פחד, אבל הייתה לי דרך משלי להתמודד איתו. כשנכנסתי לחדר הניתוח פשוט העברתי את הכל ב'סתלבט' ובצחוקים עם הרופאים. אמרתי להם: 'תשמעו, ראיתי הרבה סרטים, שלא יהיו פדיחות כשאני מתעורר מההרדמה...'. ככה לא הרגשתי פחד בכלל. מבחינתי זה עבר בשנייה - אתה הולך לישון, מתעורר, וזה מאחוריך."

איך נראתה ההתאוששות שלך ושל אחותך במקביל?

"כשהתעוררתי אחותי כבר הייתה לידי, בחדר נפרד. אני השתחררתי הביתה אחרי שלושה ימים, ואחותי השתחררה אחרי שבוע. בתקופה הזו למדתי להעריך המון דברים. בדברים הכי פשוטים - כשאתה קם מהמיטה, קם מהכיסא, או אפילו עושה 'אפצ'י' - אתה מתמודד עם כאב ומבין כמה שום דבר לא מובן מאליו. אבל הסיפוק מטורף. לראות את אחותך חוזרת לחיים, ויחד איתה גם הבחור השני שקיבל את הכליה שלי - זה ממש 'שניים במחיר אחד'. הצלת חיים מטורפת."

שמרתם על קשר עם המשפחה של הנתרם מאז?

"בטח, הפכנו להיות כמו משפחה אחת גדולה עוד

רצה להציל את אחותו שינה חיים של שניים

סיפור הנתינה המדהים והמרגש של שגיב מלינקר

מאת: שמעון בן קימון

מה הדבר הכי גדול שעשיתם אי פעם למען אדם זר? קניתם לו קפה? פיניתם לו מקום באוטובוס? שגיב מלינקר (35) הנדסאי בניין מנתיבות לקח את המושג "עזרה לזולת" כמה צעדים קדימה. באמצע החיים, בלי להכיר את הנתרם ובלי לבקש תמורה, הוא נכנס לחדר הניתוח והשאיר שם כליה אחת מגופו. ישבנו לשיחה מרגשת עם אדם שהעניק את המתנה הגדולה מכולם - מתנת חיים שזו גם שמה של העמותה שליוותה את שגיב מתחילת התהליך ועד היום.

שגיב תן לנו רקע, איך התחיל כל התהליך המטורף הזה של תרומת כליה?

"הכל התחיל מזה שגילו לשני האחים שלי מחלה שנקראת אי-ספיקת כליות. הם התחילו את כל התהליך של הטיפולים, הבדיקות והעניינים, ואני פשוט חיפשתי דרך לעזור להם כמה שיותר בגדול. ואז אתה מבין שהעזרה הכי מתבקשת והכי טובה שאתה יכול להציע היא בעצם לתרום כליה."

בדיוק, כן. כשהתחלתי את התהליך, ידעתי שמדובר בדרך ארוכה שאורכת לפחות חצי שנה. עשיתי את הבדיקות, אבל אז הגיעה תפנית - בתוצאות יצא שאני לא מתאים לאחותי מבחינת נוגדנים."

"ממש לא, זה ממש לא תנאי. זו הייתה בחירה שלי. הייתה לי אופציה לעזור לאחותי, ואם הייתי יכול